

antages, at gældssanering vil føre til en varig forbedring af skyldnerens økonomiske forhold, jf. stk. 1.

Bestemmelsen svarer til forslaget til konkurslovens § 197, stk. 1 (lovforslagets § 1, nr. 3), og der tilsigtes således ikke nogen ændring i den vurdering, som skifteretten skal foretage af skyldnerens insolvens. Det vil således fortsat være en betingelse for gældssanering, at skyldneren er håbløst forgældet.

Det vil i praksis formentlig oftest være ret åbenbart, at den konkursramte skyldner opfylder betingelsen om at være håbløst forgældet. Det kan dog ikke udelukkes, at der kan forekomme grænsetilfælde, hvor skønnet over den fremtidige indtægt er så usikkert, eller hvor restgælden efter konkursen er så lille, at skyldneren ikke har løftet beviset for at være håbløst forgældet.

I de tilfælde, hvor skyldneren har startet ny virksomhed, vil prognosen over en fremtidig indtægt være mere usikker end for en lønmodtager, men dette bør ikke i sig selv afskære den tidligere erhvervsdrivende skyldner fra at få gældssanering, fordi skyldneren ikke har bevist at være håbløst forgældet. I disse tilfælde bør der ikke lægges vægt på skyldnerens mere usikre forventninger til eller (positive) prognoser over den fremtidige indtægt. Den forventede indtægt må i stedet fastsættes mere skønmæssigt og på baggrund af en relativt forsigtig vurdering, hvilket vil indebære, at skyldneren lettere vil kunne godtgøre betingelsen om ikke inden for de nærmeste år at have nogen udsigt til at kunne betale sine gældsforpligtelser.

En nærmere vurdering af, om skyldneren er kvalificeret insolvent, vil i reglen først kunne foretages i forbindelse med konkursboets afslutning, idet skifteretten næppe før op til tidspunktet for afslutningen af konkursboet med større sikkerhed vil kunne fastslå størrelsen af skyldnerens betalingsevne og resthæftelsen efter boets afslutning. De krav, som skifteretten stiller til beviset for skyldnerens kvalificerede insolvens, vil derfor efter omstændighederne kunne være lavere ved indledning af en sag om gældssanering i forbindelse med konkurs end ved indledning af en almindelig gældssaneringssag.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til forslaget til konkurslovens § 197, stk. 1 (lovforslagets § 1, nr. 3).

Efter *stk. 2* stilles der ikke, som i forslaget til konkurslovens § 197, stk. 2, nr. 1, krav om, at skyldnerens økonomiske forhold skal være afklarede, før der kan afsiges kendelse om gældssanering. Det betyder, at der vil kunne afsiges kendelse om gældssanering i forbindelse med konkurs, selv om skyldnerens økonomiske forhold er usikre og uafklarede. Herved sikres

det, at også skyldnere, der er berørt af et virksomhedsammenbrud, og som på afgørelsestidspunktet befinder sig i en økonomisk overgangsperiode efter en konkurs, har mulighed for at opnå en gældssanering.

Forslaget om at fravige kravet om, at skyldnerens økonomiske forhold skal være afklarede, skal ses i sammenhæng med forslaget til konkurslovens § 236 a (lovforslagets § 1, nr. 25), hvorefter gældssaneringsagen kan genoptages med henblik på at nedsætte den procent, hvormed fordringerne er nedsat, såfremt skyldneren på det tidspunkt, hvor der afsiges kendelse om gældssanering, har uafklarede økonomiske forhold. Øges skyldnerens indtjening i afdragsperioden, vil skifteretten således kunne bestemme, at fordringshaverne skal have del i den øgede indtjening.

Det følger dog af princippet om, at en gældssanering skal medføre en varig løsning af skyldnerens økonomiske situation, at væsentlige usikkerhedsmomenter omkring skyldnerens fremtidige økonomiske situation, som gør det uklart, om dette mål kan nås, fortsat vil udelukke gældssanering. Har skyldneren f.eks. undladt at indgive selvangivelse, kan det normalt ikke afgøres, om der eventuelt udløses en restskat til skyldneren. Disse forhold vil som efter gældende ret føre til, at skyldneren nægtes gældssanering.

Stk. 2 indeholder herudover en række yderligere omstændigheder, der normalt vil udelukke gældssanering. Efter *stk. 2, 1. pkt.*, kan der i almindelighed ikke afsiges kendelse om gældssanering, såfremt der foreligger forhold, som omfattes af forslaget til konkurslovens § 197, stk. 2, nr. 2-6. Der henvises herom til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 3, ovenfor.

Særligt for så vidt angår henvisningen til § 197, stk. 2, nr. 6, bemærkes, at det forhold, at skyldneren har stiftet ny gæld, efter at der er indledt en sag om gældssanering, i praksis oftere vil kunne være berettiget ved gældssanering i forbindelse med konkurs end ved almindelig gældssanering. Stiftelse af ny gæld, efter at der er indledt sag om gældssanering, indebærer normalt, at skyldneren skal betale renter af og eventuel afdrage på denne gæld i den periode, hvor skyldneren også skal afdrage på den del af den gamle gæld, der fortsat består efter kendelsen om gældssanering. Dette vil i praksis medføre, at skyldneren kan betale en mindre dividende i gældssaneringssagen, og det bør derfor i almindelighed tale afgørende mod gældssanering, at der er stiftet ny gæld, efter at der er indledt sag om gældssanering, medmindre gælden er stiftet i forbindelse med skyldnerens nye erhvervsaktivitet.

I *stk. 2, nr. 1*, foreslås det, at der i tilfælde, hvor skyldneren, skyldnerens ægtefælle eller samlever, eller ledelsen i det selskab, der er omfattet af konkurs-